MAGAZIN Sportiv

FILE VECHI ŞI NOI DIN ISTORIA CAMPIONATELOR DE ŞAH ALE ROMÂNIEI

Campionatul național de șah, aflat la a 37-a ediție (începută joi, în Capitală), se apropie de semicentenar, fiind, astfel, una dintre cele mai vechi discipline din țara noastră care își desfășoară competițiile oficiale. Am răsfoit pentru dumneavoastră file din istoria lui, făcînd aceasta prin bunăvoința arbitrului internațional **Gheorghe Moldoveanu**, pasionat statistician al eșichierului autohton și mondial, a cărui documentare, culeasă cu migală, poate furniza materialul absolut suficient pentru o vastă enciclopedie a șahului.

★

...La 30 decembrie 1926, într-o mică sală din Sibiu, șapte jucători (!) își disputau ediția inaugurală a întrecerii. Turneul s-a terminat... anul următor, concurenții petrecîndu-și noaptea de Revelion în fața tablei, la analiza partidelor întrerupte. A cîștigat maestrul **Alexandru Tyroler**, cu un scor categoric — 6 din 7. Timișoreanul a reprezentat o figură pitorească a șahului. Strălucit jucător de partide fulger, făcea ravagii prin cafenele, inclusiv cele din Viena și Budapesta, unde călătorea deseori. Dar și în partide de concurs el avea o forță remarcabilă, peste nivelul jucătorilor noștri din acele vremuri. Și totuși, în 1925, la meciul de șah București—Timișoara, **Ion Gudju**, actualul președinte de onoare al F.R.Ş., a cîștigat o strălucită partidă de atac la cel ce avea să devină primul campion de șah al României.

★

A intra în posesia titlului nu a fost un lucru prea ușor. De-a lungul a 47 de ani, în 36 de ediții disputate, l-au reușit doar 16 șahiști. Iată-i, cu anii cînd au deținut supremația :

Alexandru Tyroler — 1926, 1927, 1929 ;
Ioan Balogh — 1930 (în 1947 a jucat în finala de la Brașov și a cîștigat-o, dar participînd „hors-concours", titlul a revenit lui **Traian Ichim**, clasat pe locul II) ;
Ștefan Erdely — 1931, 1934, 1949 ;
Henrich Sielberman — 1935 ;
Ivan Halic — 1936 ;
Petre Seimeanu — 1943 ;
Octav Troianescu — 1946, 1954, 1956, 1957, 1968 ;
Traian Ichim — 1947 ;
Toma Popa — 1948 ;
Ion Bălănel — 1950, 1953, 1955, 1958 ;
Gică Alexandrescu și **Tudor Florior** — 1951 ;
Victor Ciocâltea — 1952, 1959, 1961, 1969, 1970, 1971 ;
Florin Gheorghiu — 1960, 1962, 1964, 1965, 1966, 1967 ;
Theodor Ghițescu — 1963 ;
Carol Partoș — 1972.

★

După cum se vede, un caz unic s-a produs în 1951, cînd titlul a fost atribuit la doi jucători, egali în finală, egali și după meciul de baraj. De atunci s-a hotărît, însă, că în meciul de baraj să se joace pînă la victoria uneia din părți. Și nu rareori a fost nevoie de competiții suplimentare pentru desemnarea campionului.

Recordmanul absolut al meciurilor de baraj rămîne **Victor Ciocâltea**, care a participat de 5 ori la asemenea „suplimente", cîștigînd de 3 ori (la **Troianescu, Mititelu** și **I. Szabo**), pierzînd o dată (la **Bălănel**) și terminînd o dată la egalitate — cu **Florin Gheorghiu** (cînd titlul i-a fost atribuit deoarece îl deținea din anul anterior), **Erdely** a cîștigat un baraj la **Șt. Szabo** (în 1949), **Bălănel** un meci în trei (înaintea lui **Voiculescu** și **Troianescu**), **Troianescu** la **Günsberger**, **Gheorghiu** la **Günsberger**. Din 1949 încoace finala nu a reușit să dea un singur cîștigător în 9 din edițiile sale !

★

Cel mai tînăr campion al României a fost **Florin Gheorghiu**, în 1960, cînd avea 16 ani. Cel mai vîrstnic deținător al titlului — **Octav Troianescu**, în 1968, la 54 de ani. Dar cea mai mare longevitate în finala campionatului țării o demonstrează **Mișu Rădulescu**, care a participat la 17 ediții consecutive (între 1946 și 1962), iar acum s-a calificat din nou după o întrerupere de 11 ani. La 8 noiembrie **Mișu Rădulescu** a împlinit 60 de ani. Să-l felicităm, cu o întîrziere de cîteva zile, și să-i urăm, în continuare, aceeași tinerețe-șahistă !

★

Recordul absolut al participărilor îl deține **Victor Ciocâltea** care joacă acum cea de a 22-a finală ! Între 1951 (anul de debut) și 1973 el a absentat o singură dată, în 1968. Îl urmează în clasament **Emanuel Reicher**, care a părăsit activitatea competițională după ce a făcut cifra „rotundă" de 20 finale, dedicîndu-se activității de antrenor și... publicisticii. Fostul „rege al remizei" a scris un interesant serial șahist, apărut în colecția povestirilor științifico-fantastice, și intenționează să ne facă în continuare... concurență. Primim cu plăcere provocarea la întrecere...

Octav Troianescu a avut 18 finale, **Gheorghe Mititelu** — 17 (pînă acum), **Theodor Ghițescu** — 16. **Florin Gheorghiu** a jucat doar 9 finale, dar deține, în schimb, un palmares greu de egalat : **de 6 ori campion, o dată pe locul 2, de două ori pe locul 3. Așadar, totdeauna pe podium !**

Cea mai scurtă finală s-a jucat în 1929 — 6 concurenți ; cea mai lungă în 1957 — 23 de concurenți. Culmea, acest veritabil „maraton" șahist n-a reușit să dea un învingător, **Octav Troianescu** și **Alexandru Günsberger** clasîndu-se la egalitate, cu cîte 15 puncte. A fost nevoie de un meci suplimentar cîștigat de **Troianescu** cu 2—0.

Mari sînt capriciile șahului !...

Valeriu CHIOSE

Florin Gheorghiu... ediția 1960. În camera locuinței sale din Ploiești pregătindu-se pentru participare la prima finală a campionatului național, pe care avea s-o cîștige strălucit. Marele maestru de astăzi avea atunci 16 ani

MULȚI ANI TRĂIASCĂ !

Clubul sportiv muncitoresc Reșița și-a sărbătorit semicentenarul

...După ce se întrecuseră sub soarele răcoros, de toamnă tîrzie, la atletism, la box și lupte, haltere și judo, după ce își arătaseră măiestria la gimnastică, cele cîteva sute de sportivi se încolonează și, în ritm de fanfară, fac un tur de stadion în aplauzele publicului, apoi se aliniază în fața tribunei principale. Își face apariția o coloană masivă de foști sportivi. În frunte, purtat de patru veterani, un imens steag roș-negru.

Se face un moment de liniște pe stadion, după care un tunet de aplauze sparge tăcerea. Ca la o comandă, tribuna începe să cînte „mulți ani trăiască", refren reluat apoi ca un ecou și vis-à-vis, la tribuna a doua, și la cele două peluze. Mulți dintre cei prezenți în „coloana veteranilor" își șterg, pe furiș, cîte o lacrimă...

Ne aflam, stimați cititori, pe frumosul stadion al Reșiței și, întîmplător, eram părtaș la momentul culminant al sărbătoririi semicentenarului Clubului sportiv muncitoresc, desfășurată în momentele dinaintea partidei C.S.M.— Politehnica Timișoara.

...I se dă cuvîntul prof. **Ilie Pătruică**, prim-vicepreședintele al C.J.E.F.S. Caraș-Severin, care, în puține cuvinte, face o trecere în revistă a Reșiței sportive. Aflăm astfel că încă acum un secol și mai bine, în 1852, a luat ființă, din inițiativa unui grup de muncitori de la furnale, o asociație în care se practica tirul ; în 1876 se mai pun bazele altei asociații, în care gimnastica era socotită sportul sporturilor. Rezultatele pozitive obținute în atragerea oamenilor muncii în practicarea celor două ramuri de sport, precum și dezvoltarea pe plan național a altor discipline sportive, a dus la înființarea, în 1911, a „Clubului atletic Reșița", în cadrul căruia a început să se practice fotbalul, iar după cîțiva ani — turismul. În 1922, reprezentanți ai sindicatului metalurgist s-au adunat în sala de festivități a Casei muncitorești din Reșița și, în cadrul unei adunări generale, au pus bazele unei „Secții sportive muncitorești", care avea drept scop atragerea tinerilor la practicarea exercițiilor fizice și a sportului. „Secția" se dezvoltă tot mai mult și în 1923 se transformă în **„Societatea sportivă muncitorească Reșița"**. Printre animatorii acesteia — **Anton Szrobl, Eduard Rost, Elmer Gurca, Ion Gavron, Adolf Bender, Edmund Toth, Carol Klein, Edmund Kraus, Iosif Mustețiu** și alții. Dificultățile, represiunile timpului, fac ca după puțină vreme să-și înceteze activitatea. Dar pentru că majoritatea muncitorilor nu au consimțit să **adere la organizația sportivă** U.D.R., condusă direct de patron, organizație cu caracter reacționar, în 1924 se reînființează **S.S.M.R.**, care duce o bogată activitate concretizată prin cucerirea a nenumărate titluri naționale. Reșița devine o adevărată pepinieră de campioni. Fotbaliștii Cetății de foc cîștigă campionatul țării în ediția 1930—1931 a întrecerii.

După 23 August 1944, și în special după naționalizarea principalelor mijloace de producție, Clubul sportiv muncitoresc Reșița a cunoscut o puternică dezvoltare. În acești ani, purtătorii culorilor roș-negre au obținut peste 80 de titluri de campioni naționali la 14 ramuri de sport, 20 de sportivi sînt medaliați ai campionatelor mondiale, europene și balcanice, 5 au participat la Jocurile Olimpice, iar peste 900 au făcut parte, de-a lungul anilor, din loturile naționale la 12 ramuri de sport.

...Festivitatea se apropie de final. Se înmînează diplome și fanioane cîtorva dintre cei ce au pus bazele S.S.M.R. ori s-au evidențiat în activitatea sportivă. Printre aceștia : ing. **Anton Szrobl, Iosif Mustețiu, Ion Gavron, Ernest Loukota, Francisc Danek, Elmer Gurca, Edmund Toth, Carol Klein, Adolf Pușca, Anton Gruia, Gheorghe Potoceanu, Anton Ghedeon** etc. Ropote de aplauze au salutat înmînarea însignei Meritul sportiv vechiului antrenor de atletism **Ernest Loukota** (care și azi, în vîrstă de 84 de ani, este zi de zi, pe stadion, alături de elevii săi), **Ion Munteanu, Gavrilă Szilagy, Matei Stubnea** și **Vasile Orzs.**

Au fost momente înălțătoare, duminica trecută, pe stadionul din Reșița. A fost o foarte meritată sărbătorire a celor care au pus bazele sportului în orașul de pe malurile Bîrzavei, o sărbătoare la care a luat parte întreg tineretul reșițean.

Mircea TUDORAN

...Își face apariția o coloană masivă de vîrstnici, purtînd un imens steag roș-negru

Foto : Petre FUCHS — Reșița

FENICIADELE AU PRECEDAT OLIMPIADELE ?

Întrebarea pare stranie, cu atît mai mult cu cît despre Feniciade aproape nimeni nu a auzit nimic. Spunem aproape nimeni, deoarece la Universitatea din Halle (R.D.G.), unde tînărul savant libanez **Lahib Butros**, profesor de educație fizică și înfocat pasionat de arheologie, și-a susținut teza de doctorat, tema este acum cunoscută și amănunțit cercetată.

Butros s-a luat la... hartă cu istoria. El susține că vechea Elladă nu a fost leagănul primelor întreceri sportive periodice, devenite în zilele noastre sărbătorile omenirii întregi. El demonstrează că pînă la Olimpia a existat o altă (și mai veche) capitală a jocurilor sportive. Mai veche chiar cu 1000 de ani, susține pasionatul doctor în arheologie. El a descoperit o arenă sportivă, uimitor de asemănătoare celei de la Olimpia, înconjurată de un adevărat complex sportiv, între ruinele căruia au fost găsite suficiente dovezi că aici cetățenii vechii Fenicii veneau în capitala lor — fabulosul oraș Tir, pentru a urmări întrecerile disputate din patru în patru ani, între cei mai puternici atleți ai țării. Locul se numește azi Amrit și tot așa se numea și în vechime, fiind situat în Libanul de sud. În vecinătate curge rîul cu același nume.

Faptul că fenicienii erau cei mai iscusiți marinari ai vremurilor antice, este unanim recunoscut. Se știe mai puțin despre pasiunile lor sportive. Ei organizau aici — după cum afirmă Butros — întrecerile lor periodice, care preced astfel cu un mileniu renumitele jocuri ale Greciei antice, reînviate în epoca noastră de inimosul Pierre de Coubertin.

După ipoteza savantului libanez, fenicienii care au debarcat în Ellada în secolul al XVI-lea î.e.n., nu numai că au construit acolo orașe cu temple interioare fortificate, după maniera țării lor, dar au adus cu ei și distracțiile lor preferate, între care sporturile dețineau primul loc. Complexul sportiv de la Olimpia apare într-adevăr ca fiind o copie a stadionului descoperit la Amrit. Aceeași formă de U, cu lungimea stadionului și a pistelor de alergări de 225 m., pe o lățime de 30 m. La Olimpia, cele două dimensiuni au 213,75 m. și 29,6 m. Tribunele descoperite aveau zece trepte și puteau cuprinde circa 11 mii de spectatori așezați, în afara celor peste 5 mii care puteau urmări competițiile stînd în picioare pe bordura exterioară a construcției. Pe pistele stadionului de la Amrit se disputau probe de alergări, aruncări, sărituri și lupte.

La 700 m depărtare de resturile perfect conservate ale stadionului, arheologul și scriitorul francez Ernest Renan descoperise încă din 1860 ruinele unui complex de sporturi nautice (înot, scufundări, canotaj).

Conducătorul colectivului care a luat în considerare teza lui Butros, reputatul specialist în sporturile antice, prof. univ. Gerhardt Lukas, declară : **„Sînt cu totul de acord cu opiniile elevului meu. Ele confirmă punctul meu de vedere că, încă din cele mai vechi timpuri, cu mult înainte de Ellada, la egipteni, asirieni, babilonieni și fenicieni, întrecerile sportive se disputau la un nivel foarte înalt. Teoria apariției neașteptate a sportului este dezmințită de dovezi foarte serios fundamentate științific. Se poate, însă, presupune că la un moment dat, datorită dezvoltării economice și sociale, la un anumit popor (grecii antici), sportul a devenit o necesitate culturală. Cu încetul, omul antic a găsit o legătură între cerințele provocate de munca sa și de faptul că practicarea exercițiilor fizice era de natură să le ușureze".**

Faptul că alte țări din antichitate apar în lumina cercetărilor moderne ca inițiatoare ale jocurilor sportive periodice, nu înseamnă neapărat că răpim Olimpiadelor gloria lor străveche. Poate că lucrările lui Butros nu depășesc limitele unei ipoteze cuprinse într-o teză de doctorat, deși ruinele de la Amrit există și pun savanților turburătoare întrebări. Faptul că noi am descoperit mai întîi Olimpia și am unit înaltele ei semnificații cu măreția culturii eline, rămîne pentru lumea modernă răscrucea unui drum luminos, pe care vor păși toate generațiile viitoare. Restul aparține numai interesului pur științific.

VELOCIPEDUL ŞI... CONTRACTUL DE CĂSĂTORIE

Ce se scria, cu 80 de ani în urmă, în revista „BICICLETA" ?

Se împlinesc în aceste zile 80 de ani de la apariția unei publicații sportive de specialitate pe care timpul a dat-o uitării : **„BICICLETA — Prima revistă velocipedică în România"**. Scopul ei : „întărirea și răspîndirea gustului velocipedic la noi", ceea ce (drepți să fim !), reprezenta și o bună reclamă pentru magazinul „proprietarului-fondator" al revistei, B. D. Zismann, magazin de la care puteau fi cumpărate cele mai moderne velocipede, bicicluri, biciclete și... mașini de cusut !

Independent de acest „amănunt" comercial, trebuie să recunoaștem, însă, că articolele apărute în paginile revistei ne oferă astăzi, după opt decenii, posibilitatea de a-i cunoaște pe cîțiva dintre sportsmanii des întîlniți atunci pe „miraculoasele două roți". Printre ei : „cunoscutul conferențiar și medic, d. dr. Urechiă, poetul Vlahuță, scriitorul Delavrancea" etc. Nu era trecut cu vederea nici „campionul velocipediștilor români, d. D. Dumitrescu". Acesta, „amorezat de biciclul său cu care a repurtat multe victorii" efectuase un „lung raid" pe itinerariul : București — Titu — Găești — Pitești — Tigveni — Rm. Vîlcea, și retur, început la 5 august (ora 4 dimineața !) și încheiat la 11 august 1893. Performanță, nu glumă !...

Celor care se mai îndoiau poate că „velocipedia este în adevăr pe punctul de a dobîndi primul rang printre sporturi", un articol le risipea orice temeri, concretizîndu-le „eclatantul destin al armăsarilor cu roți" :

„Velocipedul va sfîrși prin a face parte din om, cu același titlu dar cu atribute deosebite bine-înțeles, ca gileteа și pantalonul. O să ne pomenim în cele din urmă că velocipedele vor fi menționate în contractele de căsătorie ; un flăcău fără velociped nu va găsi mireasă. Socrii vor deveni intratabili sub acest raport. Un tînăr se va prezenta într-o familie. Îndată, stăpînul casei se va informa dacă velocipedează : Umbli cu velocipedul, domnule ? — Da ! — A, prea bine atunci că de nu, n-ai ce căuta aici !

Asta poate părea paradoxal și totuși o să ajungem acolo și, ce e mai mult, socrul o să aibă dreptate" !

Redînd tiparului aceste păreri de acum 80 de ani, ne gîndim — cu melancolie pentru ieri și cu speranțe pentru mîine — că, poate, pe străzile și bulevardele noastre de astăzi vor fi trasate în curînd piste pentru renașterea velocipediei. Și atunci, nu ne vom mai teme nici măcar de întrebările... socrilor !

Dorin ȘTEFLEA

Căsătorie în lumea baschetului

Zilele trecute, lumea sportului timișorean a trăit plăcutul eveniment al căsătoriei a doi dintre cei mai valoroși și apreciați sportivi din localitate. Este vorba de **Petru Czmor** și **Gizela Schnebli**, componenți și căpitani ai echipelor de baschet Universitatea Timișoara.

Ne alăturăm celor ce le-au urat fericire în căsnicie și completăm, dorindu-le deplin succes în sportul pe care-l practică cu pasiune și talent.

Foto : Dan ȚĂRAN — Timișoara

RĂSPUNDE Ion Poștașu

FRANCISC TURUSZ, COMUNA CHERESIC. Nu se consemnează rezultate de egalitate, în meciurile oficiale de bas-

chet. În urmă cu ani, este adevărat, exista și posibilitatea unui rezultat egal. Acum, partida se prelungește cu una sau mai multe reprize a cîte cinci minute.

VASILE POPESCU, BUCUREȘTI. „În competițiile europene de fotbal, eu susțin că golurile înscrise în deplasare se dublează numai atunci cînd există o perfectă egalitate între două echipe". Nu numai dv. ci și regulamentul susține același lucru ! Socotelile făcute de prietenul dv. sînt total greșite. Dacă Dinamo ar fi cîștigat la Madrid cu 4—3, golaverajul ar fi fost 5—4 pentru Atletico Madrid și, deci, n-ar mai fi intervenit, pentru departajare, clauza dublării golurilor înscrise în deplasare. În schimb, la 3—1 pentru Dinamo, golaverajul devenind 3—3 (împreună cu rezultatul de la București), atunci, de, ar fi fost socotite dublu golurile înscrise în deplasare și s-ar fi calificat Dinamo, cu scorul general de 6—5. După calculele mele, am răspuns de peste 90 de ori la această întrebare. Mă gîndesc la jubileul de 100, să organizez și o mică petrecere, împreună cu cititorii !

IONEL BOBOC, PETRILA. Locuiți în cartierul 8 Martie, Blocul 8/41 și vreți să corespondați cu simpatizanți ai echi-

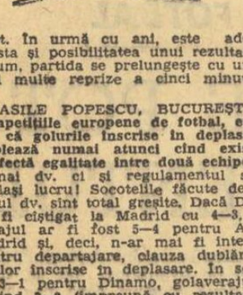

pei Universitatea Craiova. E cam mare numărul simpatizanților, mai ales în aceste momente de aur. Aveți suficient timp liber ?

ION CORNEL, SATUL UNGURENI. Nu văd cum v-aș putea ajuta, altfel decît publicînd aceste rînduri prin care ne sesizați că în satul dv. nu există nici un teren unde ați putea juca fotbal. Cei de la Consiliul popular comunal nu găsesc nici o soluție ? Alții au găsit-o și... în vîrf de munte !

RINUS BORNE, HUNEDOARA. Fiind vorba de echipe de fotbal de mare renume, vă asigur că poșta le va găsi, menționînd doar orașul și țara. N-ar folosi la nimic dacă, potrivit sugestiei dv., am publica în fiecare săptămînă adresa unei mari echipe de fotbal din străinătate. Unii cititori le vor nota, alții nu. Și va trebui să luăm, mereu, totul de la început. Am experiență în materie : la nici o săptămînă după ce am dat adresa unei echipe din campionatul nostru, alți cititori mi-au cerut același lucru. Iar spațiul nu ne permite asemenea repetări. De acord ?

GHEORGHE GRĂDINARU, BACĂU. Dembrovschi a înscris 6 goluri, în acest campionat. Dar la nevoia de goluri a lui Sport Club Bacău, cifra aceasta nici nu contează !

MIHAI BRUT, IAȘI. F.R.F nu posedă o asemenea arhivă. De altfel, în 1938, subiectul sportiv — chiar și o finală a campionatului mondial de fotbal, care vă interesează pe dv. — nu constituia un element de prea mare atracție pentru operatorii de cinema din acea vreme.

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Apropo de unele arbitraje, cum a fost cel de la Tg. Mureș :

În gîndirea lor lucidă,
Petroliștii au temei :
„Nu ne temem de partidă,
Cît de... „cavalerii" ei" !

IOAN LUNGU, TURNU SEVERIN. „Suferințele" prin care ați trecut, în disputa cu prietenii dv., m-au impresionat cu atît mai mult, cu cît dreptatea este de partea dv. : într-un meci oficial de fotbal, nu pot fi schimbați decît DOI jucători, indiferent că este vorba de jucători de cîmp sau de portar. Aș fi bucuros să știu că v-am făcut fericit prin acest răspuns !

ION CONSTANTINESCU, COMUNA GHIMBAV. Memoria v-a trădat. În finala campionatului mondial de fotbal din 1970, scorul l-au deschis brazilienii, prin Pele. După 20 de minute, Boninsegna a adus egalarea, care a stat în picioare pînă la pauză. Scorul final : 4—1. Trebuie să vă reamintesc și pentru cine ?

SORIN POPICA, PETROȘANI. Brașovul a cucerit o dată campionatul țării, la fotbal : în ediția 1927—1928, prin echipa Colțea. Dar, pe atunci, campionatul se desfășura după o altă formulă decît cea de astăzi. Prima campioană a țării — după formula în vigoare și acum, a Diviziei — a fost Ripensia. În ediția 1932—1933.

Ilustrații : N. CLAUDIU

AURUL VIU AL PĂDURII

Pădurea de șes cuprinsă între ape și cîmpii roditoare, este totodată loc de retragere și adăpost pentru o bună parte a vînatului cu pene, din care fazanul are o primă importanță pentru purtătorii armei cu două țevi. Poate mai mult ca oricare altă pasăre mare, fazanul a adunat în pene culorile locurilor prin care trece, dînd privitorului impresia de pasăre-curcubeu. El are în coada-i lungă și în aripi cafeniul închis al trunchiurilor de copaci, capul îi poartă o scufă verde ca trifoiul din umbra pădurii, ochii îi sînt încondeiați cu galben auriu, culoare ce o poartă și pe piept, luată parcă din minglierea vărateacă a tulpinilor de grîu copt. Această ultimă culoare este și aceea ce scapără de la prima vedere în ochii omului care, oricît de vînător ar fi, tot nu o poate privi cu indiferență cînd urmele aliceilor o înfloresc cu roșu.

Fazanul ne este amintit ca vînat căutat încă din timpuri antice. Nu numai căutat dar și ocrotit — și înmulțit probabil în unele prime crescătorii — altfel nu ne mai erau amintite de către istorici celebrele ospețe romane, în timpul cărora limbile fazanilor se consumau cu miile. Nici în evul mediu nu-și pierde importanța cinegetică, dar se împuținează, prins cu plasa sau doborît de arcași iscusiți, iar în ultimele trei secole, după apariția și perfecționarea armei cu alice, deține capul de afiș pentru păsările continentului nostru.

Perioada vînării lui corespunde obișnuit cu aceea a iepurelui ; din a doua parte a lunii noiembrie pînă spre finele lui ianuarie. Se vîna altădată „la sărite", cu cîine pontator sau scotocitor și numai sporadic, cu bătăiași ; măsurile actuale de ocrotire pentru vînatul țării noastre indică această ultimă formă : vînătoarea colectivă a fazanului cu bătăiași, la pădure. Nu este de prisos să spunem că acela care nu a pus de mult timp mîna pe armă sau nu și-a verificat recent tirul la păsări în zbor, nu are ce căuta la o asemenea „întîlnire". Sălțat de către gonași ce bat cu bețele trunchiurile golașe, fazanul apare omului cu armă în zbor lansat, cu o viteză apropiată de aceea a talerului, de aceea vînătorii cu antrenament de poligon vor fi net cei mai avantajați. Aceasta nu înseamnă că dintre confrații lor de îndelungată experiență nu vor fi și mulți adversari redutabili pentru pasărea cu silueta brăncușiană, aproape ochiului doar cîteva clipe, ca o adevărată mătăsură a tăsăturii de trunchiuri și crengi. Fără experiența a cîteva sezoane, trăgătorii, chiar excepțional dotați, vor fi induși în eroare de silueta păsării alungite și de acele cîteva pene pe care cu toții le cunoaștem și cărora li se datorează și proverbul vînătoresc : „pe fazan îl scapă coada" ! Într-adevăr, surprins de silueta mult alungită prin coadă a fazanului, vînătorul — îndeosebi începător — va reduce ceva din corecția de ochire necesară prinderii în scopul alicelor a părții anterioare și punctelor ei vitale din corpul păsării. Dar asta nu înseamnă că dacă o dată, de două ori, vînătorul a căzut de... fazan, pînă la urmă și cît mai adesea va cade tot fazanul, prilejuind astfel împlinirea obișnuitei urări adresate tuturor adepților Dianei : distracție plăcută!

Constantin EFRIMESCU

PROIECTANȚII ŞI BUSOLA...

Cu două duminici în urmă, Poiana Brașovului a fost teatrul întrecerilor de orientare turistică din ediția a X-a a Cupei Constructorul. Era destul de frig, era și puțină zăpadă (iar sub ea și ceva gheață, pe alocuri), dar soarele strălucea puternic pe un cer albastru ca în pliantele turistice... Toate acestea au fost, parcă, spre bucuria celor 230 de concurenți (o cifră neașteptată și căreia organizatorii i-au făcut, totuși, față). Printre ei s-au aflat, în afara așilor hărții și busolei, numeroși lucrători din sectorul construcțiilor care și-au disputat cupele „Viața șantierelor".

Dintre acești concurenți, cei mai abili în descifrarea hărților, în utilizarea busolei dar și destul de iuți de picior s-au dovedit proiectanții. Ca dovadă cupele amintite au fost cucerite de Reinhold Gutt (Proiect-Sibiu) la seniori A, Petre Rădulescu (Proiect Brașov) la seniori B și Paula Cumpănașu (Proiect București) la senioare B. Sperăm că și alți colegi de-ai lor le vor urma exemplul.

ŞTIAŢI CĂ...

...pentru Federația engleză, neparticiparea Angliei la turneul final al campionatului mondial de fotbal, însemnă o pagubă de circa 300 000 de lire sterline ? Cifra a fost comunicată de Stanley Rous, președintele F.I.F.A.

...la 37 de ani, Wilt Chamberlain (2,14 m) continuă să fie unul dintre cei mai buni baschetbaliști din S.U.A. ? Iată, de altfel, calitățile atletice care l-au adus pe terenul de baschet : 48,8 la 400 de metri, 2,06 la săritura în înălțime, 6,90 la săritura în lungime !

...specialiștii apreciază că, prin plecarea lui Johann Cruyff la Barcelona, forța de joc a echipei Ajax a scăzut cu 50% ? Ultimele rezultate ale cunoscutei echipe olandeze nu fac decît să confirme acest calcul.

...Jean Claude Killy s-a căsătorit cu actrița Danielle Gaubert ? Reamintim că schiorul francez este marele învingător al Olimpiadei de la Grenoble, din 1968, unde a cucerit trei medalii de aur.

— Nu știți ce a făcut Rapidul la... Constanța ?

Desen de Titi GHEORGHIU — Vaslui

JUDO ÎN RÎNDUL PREŞCOLARILOR

Judo-ul este un sport tînăr la noi, dar aceasta nu-l împiedică să-și cîștige cercul său de adepți în diverse zone ale țării și în diferite medii. Se spune că kimono-ul este agreat îndeobște de studenți. Imaginea pe care v-o prezentăm alături vine să demonstreze că judo-ul își găsește simpatizanți și în rîndul preșcolarilor.

La chemarea profesorului orădean, Florian Velici, la Școala sportivă din localitate s-au prezentat numeroși părinți dornici să-și înscrie odraslele în secția de judo. După cum se vede, la scurtă vreme de la lansarea inițiativei de către pasionatul profesor, micii judoka au și început să pună în practică primele procedee tehnice însușite. Mulți dintre ținci în kimono vor deveni, fără doar și poate, peste ani, mari campioni, spre satisfacția lui F. Velici.

RECORD ÎN AEROSTAT

Pasionat al zborurilor în balon, Malcolm Forbes, proprietarul revistei economice americane „Forbes Magazine", a realizat un nou record de distanță în aerostat, la capătul unui zbor de 320 de mile (515 km), efectuat în centrul Statelor Unite. După ce balonul albastru a fost reumflat cu aer cald, a luat startul în regiunea Tecumseh din Nebraska, a aterizat, cu 12 ore mai tîrziu, la Union în Missouri. Acest zbor a constituit una din etapele traversării Statelor Unite în balon, începută la Forbes la Coos Bay în Oregon.